

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Първа сцена

Гора в околността на Атина. От едната страна Фейта,
от другата - Пък.

ПЪК. - Що има ново? Де тъй бързаш ти?

ФЕЙТА. - Над пустинни планини,
през гори и през долини,
пръко ручейте сини,
дето любовта звъни,
аз се скитам и не питам,
де летя така честита.
На царицата слугувам,
украсявам нейний път -
там, сред своя сън бленува^{чи}
белите палета спят.
Техните коронки златни
ронят сълзи ароматни.
Аз диря тия сълзи ^{из} гора^{та},
и всеки нежен цвят поливам с тях.
Процавай, дух. Наскоро сред играта
на феите и нашата царица
ще екне тук безбрежен, весел смях.

ПЪК. - И царят ни ще има пир сега,
затуй царицата да не дохожда!
Цар Оберон е силно разгневен,
задето тя при себе си задържа